

Hoe vermoord ik mijn uitgever

Hoe

Cosy Crime

VERMOORD

ik

mijn

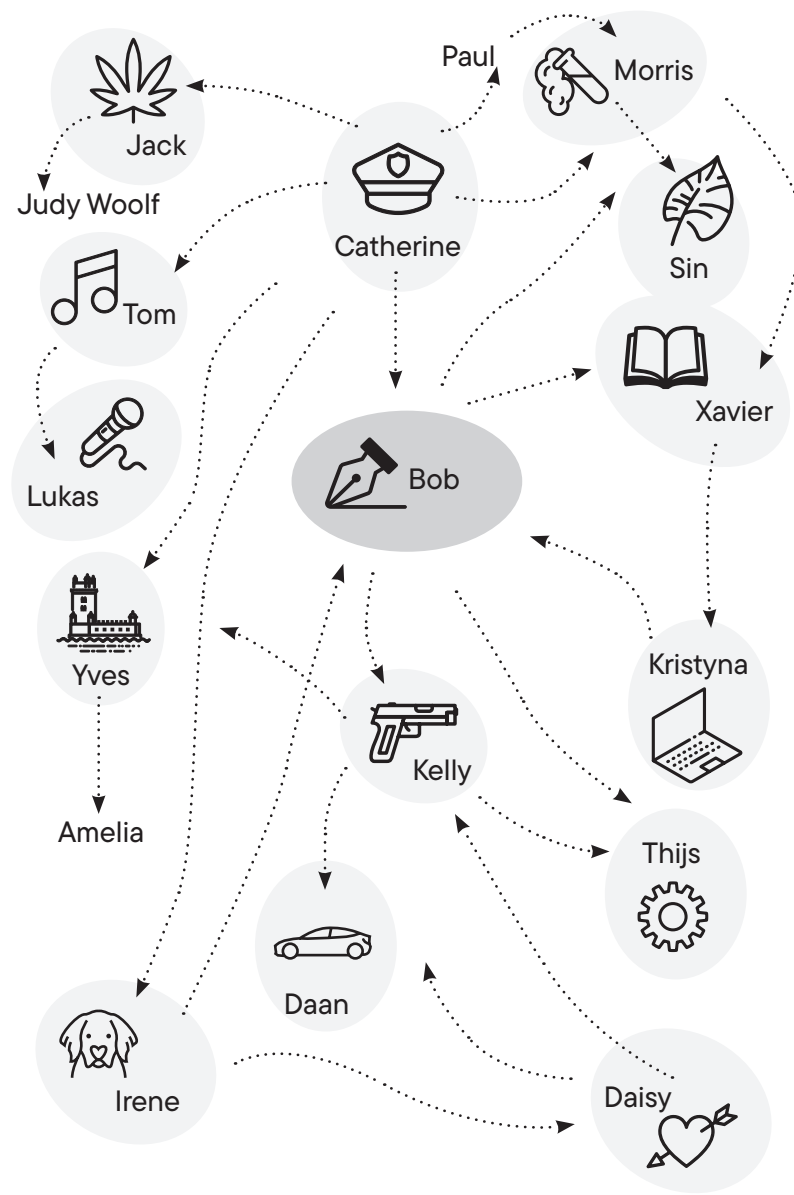
UITGEVER?

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Chee Embrechts

Voor de liefste kleinkinderen van de hele wereld.

Bob Janssens/Simon Simons • 49 • beambte
Herentals • schrijver • lange woorden

Xavier van Grieken • 66 • Ierland/Antwerpen
• zelfverklaard uitgever
• charlatan

Catherine Birch • 44 • politie Kent • vogel-
spotter • jazz • mooie kleding

Kelly Peeters • 28 • politie Neteland • sexy
blondje • verleidster eerste klas

Yves Vereecken • 61 • stadsgids Herentals
• numismaat • porto

Tom Strange • 32 • politie Kent/Antwerpen
• dancing queen

Lukas Embrechts • 33 • woonboot Herentals
• journalist • havenmeester • presentator

Jack Wilder/Jack the Doper • 48 • Dover
• vader Judy Woolf • dealer

Daisy Dillen • 42 • begijnhof Herentals
• kunstenares • telt mensen in een ruimte

Daan Smolders • 46 • schepen van mobiliteit
Herentals • plezierbootje

Thijs Boes • 37 • kasteel Le Paige • technisch
ambtenaar Herentals

Morris van Leeuwen • 82 • buurman
poorthuis • kwakzalver • Robin Hood

Kristyna Koziol • 43 • Polen/Antwerpen
• postorderbruidje • grafisch wonder

Sin Heremans • 51 • groendienst Herentals
• flora en insecten

Irene Dyck • 57 • norse buurvrouw
• wandelen met hondjes

Elke gelijkenis met bestaande personen,
gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden
of namen van personen berust op louter toeval.

*I can't look at the rocket launch
The trophy wives of the astronauts
And I won't listen to their words
'Cause I like
Birds*

*I don't care for walkin' downtown
Crazy auto-car gonna mow me down
Look at all the people like cows in a herd
Well, I like
Birds*

*If you're small and on a search
I've got a feeder for you to perch on*

*I can't stand in line at the store
The mean little people are such a bore
But it's alright if you act like a turd
'Cause I like
Birds*

Eels

Nee, Bob, je hebt geen tegood. Je hebt alleen maar schuld.

Ik las de e-mail en verstilde.

Als ik nu terugkijk op dat moment, weet ik het zeker: dat was het ogenblik waarop de moordenaar in mij is wakker geworden. Het was de spreekwoordelijke druppel.

Het werd koud rond mijn hart. IJzig koud.

Enthousiast en hoopvol was ik aan mijn boekavontuur begonnen, amper twee jaar geleden. Naïef ook, heel naïef.

Na lang zoeken, manuscripten insturen, wachten op reacties die nooit kwamen of negatief waren – *past niet in ons fonds, we werken alleen met gerenommeerde schrijvers, we nemen momenteel niets nieuws aan* – was ik in zee gegaan met een gloednieuwe uitgever die al meteen de prijs van Uitgeverij van het Jaar had gewonnen, volgens hun website.

Wij geven de auteurs geen afgeknabbelde botjes, maar de hele slagerij. Stuur ons vandaag je manuscript!

Dat had ik gedaan.

Xavier, het hoofd van de uitgeverij *himself*, had me opgebeld. Het was op een zondag, hij vroeg of het stoorde.

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde ik, vereerd dat er iemand tijd maakte om me te contacteren. Dat er eindelijk iemand mijn jarenlang naarstig verzamelde pen-nenvruchten ernstig leek te nemen.

Xavier nam zijn tijd om zijn uitgeverij en de manier van werken voor te stellen. De auteurs die met hem in zee gingen, werden na verloop van tijd vrienden, verzekerde hij me. Hij stond erop een goede, transparante samenwerking te onderhouden met al zijn auteurs.

Ik zou wel een investering moeten doen. Veertig procent van het hele proces van redigeren, vormgeven, boekomslog realiseren, promotie voeren via sociale media en het drukken van driehonderd exemplaren, zou voor mijn rekening zijn. De andere zestig procent zou de uitgeverij voorschieten. Maar als het goed was, dan betaalde het boek de kosten vanzelf terug.

En het was goed, volgens Xavier. Hij had het eerste hoofdstuk aandachtig doorgenomen en vroeg me om het hele manuscript op te sturen. Mijn schrijfstijl was vloeiend, het thema actueel en ik kreeg de lezer gemakkelijk op mijn hand, volgens hem.

Ik ging akkoord.

De volgende dag al stond de uitgever in eigen persoon voor mijn deur in het begijnhof van Herentals. Hij knikte goedkeurend.

‘Mooie buurt,’ zei hij, met een schittering in zijn ogen. En dollartekens, maar dat zag ik toen nog niet, goedgelovige, zelfingenomen sukkel die ik was. Hoogmoed komt voor de val.

Het was snel gefikst. Hij las de voorkant van het contract voor – één A4’tje slechts – en ik tekende mijn vonnis.

Het avontuur kon beginnen. Ik ging mijn boek uitgeven. Een lijvig werk dat spontaan tot leven was gekomen tijdens de noodgedwongen periode van afstand

nemen als gevolg van de pandemie. Corona was mijn redding geweest. Mijn droom ging uitkomen. Mijn droom die zou eindigen in een nachtmerrie, maar dat kon ik toen nog niet weten.

Het is vier uur in de ochtend, zie ik op de wekker. Ik lig te woelen in mijn bed. Ik ben een slechte slaper tegenwoordig. Als ik mijn ogen sluit, komt vanuit het donker meteen het beeld terug. Net als het angstaanjagende beeld van het meisje in *The Exorcist* dat me in mijn jeugd nog vele jaren is blijven achtervolgen nadat ik de film had gezien in de bioscoop.

Dit is erger. Dit is geen film. Dit is echt.

Het is een verschrikking.

Een flauw lichtschijnsel beweegt achter mijn raam. Ik stap uit bed en staar de donkere nacht in. Iemand is met een zaklamp in de weer. Mijn buurman, weet ik meteen, een professor op leeftijd. Het is een zonderlinge man. Hij gaat ’s nachts op pad om de naaktslakken te vangen die de kruiden in zijn tuin meedogenloos verorberen. Hij telt ze, soms zijn het er meer dan honderd in één nacht. Hij werpt ze in een grote ton met zout water zodat ze verdrinken. Hij geniet daarvan. Hij heeft altijd al van die sadistische trekjes gehad.

De ton staat achteraan in zijn tuin, naast de composthoop.

Naaktslakzoutwaterbad.

Om de klank te proeven spreek ik het woord hardop uit. En nog eens. Ik hou van lange woorden. Dat is niet altijd zo geweest. Ik stotterde toen ik naar school ging

en als vanzelfsprekend werd ik daarvoor uitgelachen en gepest. Die handicap heeft mijn jeugd getekend.

Ik geraakte niet uit mijn woorden, daarom had ik ook geen vrienden. Als ik een lang of moeilijk woord moest voorlezen in de klas, dan brak het angstzweet me uit.

Hippopotomonstrosesquippedaliofobie.

Angst voor lange woorden. Ik was zelfs bang voor de naam van mijn eigen fobie.

What doesn't kill you makes you stronger, leerde ik al vroeg. Ik begon me te verdiepen in taal. Ik ontwikkelde een voorliefde voor lange en vreemde woorden en analyseerde ze door elk woorddeel te ontleden en de betekenis ervan te achterhalen. Daarna begon ik zelf lange woorden te verzinnen, ik zuig ze zo uit mijn duim. Niet dat het enig nut heeft of ergens toe leidt, maar het is een gewoonte geworden en ik kan er niet meer mee stoppen. Noem het een *persoonlijkheidsstoornis*, ook een lang woord.

Het kon erger, *veronderstellenderwijs*. Bij het zoeken naar vreemde woorden kwam ik andere fobieën tegen, problematischer dan de mijne. *Spectrofobie* bijvoorbeeld, angst voor spiegels. Niet evident in onze *spiegelglasselfie-maatschappij*, als je het mij vraagt. Of *ornithofobie*, angst voor vogels. Dan kan je toch niet buitenkomen? Nee, dan ben ik nog goed af.

Morris is mijn handlanger. De raadselachtige *begijnhof-poorthuisbewoner*. Vraag me niet waarom, maar ik wist dat ik bij hem te rade kon gaan.

Nu is het een kwestie van tijd. De wormen zullen hun werk wel doen. Zouden slakken vlees eten? Dat zou het proces allicht danig versnellen.

Uiteindelijk zullen er alleen nog beenderen overblijven. En die liggen er hier genoeg. Toen ze enkele jaren geleden de riolering hebben vernieuwd, zijn er overblijfselen gevonden. Er zou hier ooit een kerkhof geweest zijn. En dat komt mij natuurlijk goed uit. Mocht er ooit gegraven worden. Waarom zou er trouwens iemand willen graven in de tuin van mijn buurman?

De hele slagerij, fluister ik tegen de duisternis. Geen knook heb ik gezien. Hij is met het hele varken gaan lopen. Met de hele slagerij.

Wat wel vaststaat, is dat hij geen enkel bot meer zal kluiven vanaf nu. Niet van mij of van al die andere gedupeerde, debuterende schrijvers wier enige gebrek was dat ze een beetje ijdel hun ideaal hadden nagejaagd.

Catherine haastte zich naar de poort van het begijnhof. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, strompelend op haar hoge hakken over de kasseien. Ze mocht niet te laat komen op de huwelijksceremonie van Tom en zijn vriend. Als gedreven hoofdinspecteur van Kent had ze al zo vaak forfait moeten geven voor feestjes of recepties, deze keer had ze haar jonge ex-collega plechtig moeten beloven dat ze aanwezig zou zijn op zijn trouwfeest. Ze was het hem verplicht, vond ze, hij was immers jarenlang haar trouwe rechterhand geweest, voordat hij het team had verlaten om naar België te verhuizen.

Tom had de liefde van zijn leven gevonden in België – *of all places* – in een provinciestedje in de buurt van Antwerpen. Catherine had het eindelijk over haar hart gekregen om wat vrije dagen op te nemen en was speciaal voor het huwelijk overgevlogen. Ze was benieuwd, ze had Tom al vijf jaar niet meer gezien.

Herentals – op het eerste gezicht vond ze het best een leuk stadje, met de witte Lakenhal op de Grote Markt en meer van die bewaard gebleven, authentieke gebouwen. Na de ceremonie in het schattige kerkje van het begijnhof zouden ze met een beperkt groepje gaan dineren in het voormalige koetshuis van Le Paige, het statige kasteel van Herentals in zogenaamde neostijl.

Catherine groette de familieleden en vrienden van Tom en Lukas, de aanstaande van haar collega, die stonden te wachten aan het poorthuis. Iedereen was in feeststemming. Opgedirkt en opgewonden wachtten ze de komst af van het jonge paar dat op het punt stond om een verbintenis voor het leven aan te gaan. Alhoewel, dat viel nog te bezien natuurlijk. Ook zij had ooit naïef gedacht dat haar huwelijk de tand des tijds zou doorstaan. Ze schudde de nare herinneringen van zich af en concentreerde zich op de straat aan de andere kant van de poort. In de verte kwam een zilverkleurige oldtimer cabrio de hoek om gereden. In traag tempo reed de Rolls-Royce onder de begijnhofpoort door.

‘Stop!’ riep de fotograaf naar de chauffeur.

Het zou inderdaad een mooi plaatje opleveren, dacht Catherine, de glanzende wagen met twee verliefde jongelingen erin onder de boog van het poorthuis. Ze waren om door een ringetje te halen. Catherine bestudeerde het tafereel een beetje vanop afstand.

Plots ontstond er enige commotie. Lukas sprong geschrokken op en vluchtte uit de wagen. Tom en de chauffeur keken omhoog. Catherine kwam dichtbij en vroeg wat er aan de hand was.

‘Er viel iets op mijn vest,’ zei Lukas ontdaan.

Het hele gezelschap tuurde nu benieuwd naar boven, naar de onderkant van de poort. Enkele dikke schilfers van het witgekalkte plafond waren losgekomen, er was een grote scheur zichtbaar in het beton.

Catherine zette een paar stappen achteruit en keek nadenkend naar het historische gebouw. Boven de antieke boog prijkte er in het zwart een teken op de muur, een

soort van kelk, in het metselwerk gevormd met zwarte stenen in plaats van de authentieke rode stenen. Rechts van de poort stond een bord buiten met iets in krijt erop geschreven. Het was een Oxfam-wereldwinkel, zag ze, de deur stond open. Kordaat stapte ze de kleine ruimte binnen, er waren geen klanten.

‘Dag meneer. Woont u hier?’ vroeg ze in het Engels aan de man met zijn wilde haardos die achter de balie stond.

‘Zeg maar Paul,’ zei hij.

Vriendelijk stond hij haar te woord. Hij legde uit dat hij, net als de andere vrijwilligers, de winkel slechts één keer per maand openhield en dat er niemand woonde.

Catherine zag een trap.

‘Wat is er daarboven?’

‘Het magazijn. Waarom? Wat is er aan de hand?’

‘Gewoon een check-up,’ zei Catherine, terwijl ze haar badge van de brigade in Kent toonde. Zelfs in haar vrije tijd, nota bene een eind van huis, keek ze met het oog van een speurder. Hier was iets niet pluis. ‘Mag ik een kijkje nemen?’

Onder de indruk ging de man haar voor. Hij opende het valluik en toonde haar de bergplaats vol extra voorraad, het vertrek was net zo groot als de winkel eronder. Er was een binnenmuur maar geen deur naar de ruimte boven de poort, zag Catherine.

‘En het vertrek hiernaast? Hoe geraak ik daar?’

‘Dat zal je aan Morris moeten vragen, hij woont in het andere deel van de poort. Misschien heeft zijn huis toegang tot die kamer. Kom, ik zal eens kijken of hij thuis is.’

Ondertussen stond de Rolls een eindje verderop geparkeerd, met de ontredde Lukas ernaast in hemdsmouwen. De schilfers hadden witte strepen achtergelaten op zijn donkere vest. Zijn moeder probeerde het zo goed en zo kwaad als ze kon weer schoon te maken.

Paul trok een paar keer stevig aan de smeedijzeren hendel, een beetje verborgen achter de enorme houten poort die open stond.

‘Hij is een beetje hardhorig,’ verduidelijkte hij met een knipoog.

Ook op de kasseien lagen schilfers, zag Catherine nu.

Een volle minuut later hoorde ze enkele hendels verschuiven en een sleutel omdraaien in het licht verroeste slot. Een oude man verscheen in de deuropening. Hij herkende de vrijwilliger en groette hem hartelijk. Nieuwsgierig keek hij daarna in de richting van de inspecteur.

‘Kijk, Morris,’ zei Paul gemoedelijk terwijl hij naar het plafond wees.

Een beetje moeizaam legde de ietwat gebochelde bewoner zijn hoofd in zijn nek. Catherine vroeg zich af of hij zo ver kon zien, met zijn kleine, priemende oogjes achter een ronde bril met dikke glazen.

‘Wat bevindt zich daar?’ vroeg ze, onmiddellijk ter zake komend.

De oude man keek haar niet-begrijpend aan. Paul vertaalde de vraag naar het Nederlands.

‘Wat?’ De man legde zijn hand als een kommetje rond zijn oorschelp.

Geduldig herhaalde Paul de vraag op luide toon.

‘Daarboven?’ stamelde de man. ‘Niets, voor zover ik weet. Ik ben er al vele jaren niet meer geweest. Ik denk

dat er vogels nestelen. En muizen. Of zelfs ratten.’ Hij trok een vies gezicht.

Paul fungeerde als tolk.

‘Hoe kom ik er?’ vroeg Catherine.

‘Er is een deur in mijn logeerkamer. Maar er staat een kast voor die al jaren niet meer verschoven is.’

‘Mogen we eens kijken?’ vroeg Paul.

‘Goed dan, op eigen risico,’ zuchtte de man. ‘Maar ik ga niet mee.’

Behoedzaam bestegen Catherine en de wereldwinke-
lier de smalle, houten trap. Achter een boekenkast, die ze
maar met moeite konden verschuiven, bevond zich inder-
daad een kleine houten deur. Voorzichtig trok Catherine
de hendel omlaag en opende de deur. Ze hoorde geritsel
en zag nog snel iets wegvlugten. Ongedierte.

Dozen, zag ze, toen haar ogen aan de schemering
gewend waren geraakt. De kleine ruimte was volge-
stouwd met kartonnen dozen. Voorzichtig zette Catherine
een stap naar voren en opende de bovenste doos. Die was
volgepakt met boeken.

‘Dáárom staat de boog op instorten,’ zei ze tegen
Paul. ‘Al dat gewicht, dat kan het oude gebouw niet
langer dragen. We zullen de brandweer moeten verwitti-
gen voordat er ongelukken gebeuren.’

‘Ik ken de commandant van de brandweer persoon-
lijk,’ zei Paul. ‘Ik bel hem meteen.’

Catherine nam een boek uit de doos en daalde de
trap af.

‘Ze zijn onderweg,’ zei Paul, toen ze weer beneden
waren.

Begijnhofontboezemingen, las ze. Ze vroeg naar de ver-
taling aan Paul.

‘En de auteur is Simon Simons. Weet je wie dat is?’

‘Natuurlijk,’ zei Paul. ‘Dat is Bob van hiernaast op
nummer twee. Het is zijn pseudoniem. Ik was vorig jaar
nog op zijn boekpresentatie.’

In afwachting van de komst van de brandweer stelde
Catherine, met behulp van Paul, de poorthuisbewoner
enkele vragen bij een kop lauwe oploskoffie in zijn piep-
kleine keukentje. Morris beweerde stellig niets af te weten
van wat er zich op zijn zolder bevond. Catherine bestu-
deerde hem, hij leek oprecht. Bovendien, hoe zou deze
tengere, gebochelde man ook maar de kracht hebben om al
die zware dozen naar boven te dragen? Dat was onmogelijk.

‘Wie heeft er allemaal een sleutel van je huis?’

‘Sin heeft er een, mijn tuinvrouw. Ze komt altijd heel
vroeg en dan lig ik nog in bed. Ze heeft een sleutel van de
achterdeur zodat ze aan het gereedschap in het schuurtje
op mijn koer kan.’

‘En je buurman?’ Catherine toonde hem het boek.
‘Het ligt er vol van daarboven.’

Niet-begrijpend keek de man haar aan.

In de verte hoorde ze de sirenes loeien.

Na een overdadig buffet was het tijd voor de openings-
dans. Ze hadden niet gekozen voor een traditionele slow,
zoals Catherine wel had vermoed. Haar ex-collega en
zijn partner waren fervente dansers, zo hadden ze elkaar
trouwens ontmoet, destijds, op een dansevenement in
Brussel. Op een nummer van het album *Grease* gaven
ze in lederen pak een show waar John Travolta U tegen

kon zeggen. *You're the one that I want*, klonk het luid en ritmisch door de boxen. Een aangepaste versie voor twee verliefde mannen.

Ze was nog net op tijd in het kerkje aangekomen om hen het jawoord te horen zeggen. Gelukkig maar, ze had woord gehouden. Terwijl ze genoot van de ceremonie, dacht ze na over de vondst op de poortzolder. Waarom zou de auteur de boeken daar hebben gestockeerd? Had hij dan zelf geen zolder? Wou hij zijn boeken verstoppen? Maar voor wie en waarom? En waarom wist de poortbewoner er niets vanaf?

Ze zuchtte. Wat zou ze zich graag verdiepen in het verhaal. Noem het beroepsmisvorming, het was nu eenmaal haar leven. Ze moest het loslaten. Ze was hier trouwens niet bevoegd.

Na het uitgebreide dessertbuffet had Catherine zich verontschuldiging uit de voeten gemaakt. Ze had een kamer gereserveerd in het intieme Hotel Karmel, een voormalig karmelietessenklooster midden op de Grote Markt, en had nog enkele dagen vakantie voor de boeg. Herentals was gelegen op een groene kam, had ze gelezen, en zij was een fervent vogelspotter. De volgende dag zou ze een wandeling maken met haar stapschoenen aan en haar verrekijker in de aanslag. Ze was voorzien.

In haar hotelbed overdacht ze nog eenmaal de hele gebeurtenis aan de poort. Ze knipte het licht uit, maar deed geen oog dicht. Er was iets wat haar uit haar slaap hield. Ze kon er niet meteen de vinger op leggen, maar er klopte iets niet.

Hoge bomen vangen veel wind.

Logischerwijs.

Hoe naïef was ik om te geloven dat ik een hoge boom was. Wat een imbeciel ben ik geweest om me zo gedachteloos, *hoeterdekoeter*, in dit roekeloze avontuur te storten. Waarom in godsnaam?

Twee jaar geleden had ik alles. Een job, genoeg geld om rond te komen en een doel. Iets om voor te leven. Iets wat het leven de moeite maakte. Nu heb ik niets meer. Alles is me ontnomen door die smeerlap. Zelfs mijn gemoedsrust ben ik kwijt.

Bookshelf is geen traditionele uitgeverij. Het fonds is opgericht door een professioneel team met een grote passie voor het vak. Bookshelf heeft verschillende methodes ontwikkeld om auteurs daadwerkelijk te helpen en te ondersteunen, zodat ze optimaal kunnen profiteren van hun creatie. Bij ons zijn alle rekeningen en transacties transparant.

Loze beloften.

Het is een verhaal van lange adem, een boek schrijven. Jaren aan een stuk heb ik op mijn tekst gezwoegd. Ontelbare nachten lang. Na mijn dagtaak als onthaalbediende in het cultuurcentrum van Herentals pakte ik stevast de spreekwoordelijke pen ter hand en schreef tot in de vroege uurtjes. Ik ging niet uit, keek geen tv en gunde mezelf geen enkel pleziertje meer. Ik wilde iets

bereiken en ik wist dat ik er offers voor moest brengen. Ik vermoedde alleen nog niet hoe groot die offers zouden zijn, en hoeveel. En dat ik, letterlijk, over lijken zou moeten gaan.

De lust van het schrijven is me volledig ontnomen door die charlatan die zich voordeed als uitgever. Deze luis in mijn pels, van wie ik me goddank heb kunnen ontdoen – met alle gevolgen van dien.

Het dagritme van toen heb ik nog steeds, de strenge discipline die ik me opgelegd had om tot resultaat te komen. Ik werkte meestal 's avonds aan de ticketbalie van 't Schaliken en zette me daarna achter mijn bureau tot het licht werd. Dan pas kroop ik voldaan in bed.

Het is middernacht, tijd voor mijn nachtelijke uitstap.

Sinds ik niet meer gedreven ben om te schrijven – en dat met zekerheid nooit meer zal zijn, ook dat is zijn verdienste – dool ik 's nachts rond. Ik maak mijn dagelijkse ommetje door het begijnhof. Eerst bid ik een weesgegroeitje aan de grot. Op mijn knieën vraag ik moeder Maria om vergiffenis. Dan stap ik door het bos naar de rivier de Nete, waar ik op het bruggetje een tijdje naar de stroming sta te kijken. Ernaast is een vistrap gebouwd, een soort van opstap in het stromende water die dient om vissen de mogelijkheid te geven naar boven te zwemmen of te springen, zonder het obstakel van de kleine maar krachtige waterval eraan.

Tegendestroominzwemzoetwatervis.

Het is me een raadsel hoe ze weten langs waar ze moeten zwemmen en een wonder dat ze de sterke stro-

ming en de helling kunnen trotseren. Het zal wel instinct zijn. Instinct om de vrouwtjes te vinden en te paaien.

Ik wandel terug langs het publieke begijnhofpark dat hier enkele jaren geleden werd aangelegd. Daar zet ik me neer op een bank en luister ik naar de geluiden van de nacht. De bosuil laat ook nu weer van zich horen, schel en dwingend klinkt zijn roep. Ook hij lokt de vrouwtjes, vermoed ik. Voortplanting, de hele wereld draait erom.

Ook ik heb er last van. Niet zozeer van de drang om me voort te planten – ik ben allergisch voor kinderen – maar van de drang naar erotiek. De allesomvattende begeerte, het spel van verleiding, de spanning van pikante spelletjes. Niet dat ik er zelf veel over kan meespreken. Ik ben niet meteen wat je noemt sociaal interactief, laat staan vlot in initiatief nemen. *Autismespectrumstoornis*, dat mooi lang woord past me als gegoten. Ik heb me de term toegeëigend, ook al is de diagnose nooit officieel vastgesteld. Ik zou ze natuurlijk weer niet kunnen overtuigen, de ongelovige Thomassen die zich voordoen als specialisten, maar ik heb er alle symptomen van.

In ieder geval, ik ben meer een *aandezijlijntoeschouwer*. Maar ik heb zo mijn bronnen. En mijn fantasie. En die heb ik omgezet in woorden. Ze vloeiden zo uit mijn pen, ik hoefde er niet eens voor na te denken.

Als ik op mijn stappen terugkeer via de achterste, kleinere poort van het begijnhof, zie ik aan het eind van de doodlopende straat een auto geparkeerd staan.

Politie Neteland, lees ik. Dat is vreemd, op dit uur?

De ramen zijn beslagen, merk ik als ik dichterbij kom. Ik hoor ook iets, het lijkt wel licht gekreun.

Ik gluur behoedzaam door de achterraut. Dankzij het flauwe schijnsel van een straatlantaarn kan ik een glimp opvangen van het tafereel dat zich in de auto afspeelt. In de achteruitkijkspiegel zie ik een gezicht met gesloten ogen, hijgend, met open mond. Hij.

Plots richt iemand zich op in de bestuurdersstoel. Zij. Ze kijkt in de spiegel en schrikt. Ik deins terug. Voor ik me omdraai zie ik haar nog net een vinger op haar mond leggen. Shhht, lijkt ze me te waarschuwen. Ik lach in mijn vuistje. Geheimen, ik ben er gek op. Ze kunnen nog eens van pas komen.

Ik zit voor de buis met een pilsje. Er klopt iemand op het raam. Zij. Ik open de deur. Snel kijkt ze heen en weer de donkere straat in en glipt dan langs me naar binnen. Als vanzelfsprekend gaat ze me voor naar de living, alsof ze hier al jaren komt.

‘Heb je voor mij ook een biertje?’ vraagt ze terwijl ze op de sofa neerploft.

‘Mag je alcohol drinken tijdens je dienst?’

‘Tijdens de nachtdienst nemen we het niet zo nauw,’ lacht ze.

Ik neem een blikje uit de ijskast en zet me neer op de zitbank voor haar. Zonder haar ogen van me af te slaan, opent ze het blikje en zet het gulzig aan haar mond. Dan leunt ze in een sensuele pose voorover.

Een vrouw in uniform, hoe vaak heb ik daar niet over gefantaseerd? En wat voor een. Eentje met glanzende ogen, wellustige lippen, brede heupen, priemende borsten. Ze ziet me kijken en opent langzaam een knoopje van haar blouse. Tussen haar borsten prijkt

een tattoo, zie ik nu. Ze helt meer voorover zodat ze nog meer inkijk heeft, al die tijd houdt ze haar blik intens op mij gericht.

‘Zeg eens, Bob,’ vraagt ze met een zwoele stem, een zweem van een glimlach rond haar mond. ‘Ben je weer gaan zwerven vanavond?’

Ik zwijg.

‘En heb je tijdens je tocht iets gezien?’

Ondertussen strijkt ze met de lange nagel van haar wijsvinger over mijn dijbeen.

Ik slik.

‘We kunnen elkaar helpen, weet je.’

Veelbelovend knoopt ze haar hemd verder open. Dan neemt ze mijn hand en steekt die in haar blouse. Ik tast. Ik krijg het benauwd. Ik knijp.

‘Genoeg voor vandaag,’ onderbreekt ze bruusk de handeling. ‘Ik moet eens door.’

Ik begeleid haar door de gang en open de deur.

Voor ze behoedzaam in de nacht verdwijnt, kijkt ze me nog eenmaal aandachtig aan.

‘Er is meer als je wil,’ fluistert ze. ‘We kunnen wat voor elkaar betekenen, Bob. Doe geen domme dingen, voor mijn en jouw bestwil. Ik kom terug als ik geen dienst heb.’

Verbouwereerd blijf ik enkele minuten in het deurgat staan.

Hard. Beenhard laat ze me achter.

Wacht maar, zeg ik in gedachten tegen haar. Wacht maar, jij obsceen politievrouwetje, je weet niet wie je voor je hebt. Spoedig ga ik de touwtjes in handen nemen. Spoedig ga jij een toontje lager zingen.

Voor ik mijn deur sluit kijk ik nog even de straat in richting de poort.

WTF?

De doorgang is afgesloten, er staat een hek voor en een bord met tekst erop. Ik ga ernaartoe, de straatlantaarn geeft net genoeg licht om de paar woorden te kunnen lezen.

Verboden te betreden op bevel van de politie.

Ik kijk naar boven en zie de scheur in het beton.

‘Godver...’ Ik hou me nog net in.

Zouden ze boven geweest zijn? Dan hebben ze mijn boeken gezien.

Bestemmingsplanwijziging, is mijn eerste gedachte. Nee, besef ik bij nader inzien, de boeken nu weghalen zou te veel achterdocht opwekken.

Ik ga snel weer naar binnen en pieker me suf.

Na het ontbijt maakte Catherine zich klaar voor haar *bird watching*-trip. Ze kon naar het Zwarte Water stappen richting Lichtaart, de Nete volgen langs het Peertsbos naar Grobbendonk of de andere kant op, tot aan het natuurdomein het Olens Broek. Ze koos voor het laatste, volgens haar gids zouden daar talrijke soorten vogels broeden.

In plaats van door het park te gaan, maakte ze een klein ommetje langs het begijnhof om de situatie daar te bekijken. Er stonden een vrachtwagen en een politiewagen voor de poort. Een mannelijk team was vrolijk en luidruchtig bezig om het gewelf te stutten, zag ze. Een jonge, hoogblonde politieagente leek de arbeiders te animeren.

‘Verboden toegang, mevrouwtje!’ zei ze met iets van leedvermaak in haar stem toen Catherine het dranghek naderde.

Catherine verstond haar niet. Ze wist maar al te goed dat ze hier eigenlijk niets te zoeken had, maar, beroeps-misvormd als ze was, toonde ze toch haar badge.

‘Politie Kent,’ zei ze onbewogen in het Engels. ‘Ik was er gisteren bij toen de scheur werd ontdekt. Is de kamer al ontruimd?’

Een beetje van haar stuk gebracht stelde de politie-vrouw zich voor als Kelly. Ze knikte.